కండూతి

"చూశావుటోయ్ ?"

"ఏమిటి ?... ఏమీ కనబడటంలేదే ?..."

"అదే ఈ శంకరంగాడి సంగతి. ఈమధ్య ఏ పత్రికలో చూసినా వాడి రచనలే! వాడిపేరు సీనారేకు డబ్బాలా మోగిపోతుంటేను."

"అలాగా! మంచిదే, అయినా వాడిలో పైకివచ్చే లక్షణాలు చాలా ఉన్నాయిలే."

"సరి!... నువ్వుకూడా వాడిపక్షమే నన్నమాట ?"

"బాగుంది. ఇదేమిటిలా మాట్లాడుతున్నావు ?... వాడికీ, నీకూ పడదా ఏం ?..."

"వాడికీ నాకూ పీకులాటపడి చాలాకాలమయిందిలే."

"ఓహో! అదా సంగతి!... అందుకేనా యీ మధ్య వాడి సంగతి వచ్చినప్పుడల్లా తెగతిడుతున్నావు ?"

"లేకపోతే ఏమిటోయ్! వాడి డొక్క చించి చూస్తే అందులో ఒక్క అక్షరముక్కన్నా కనపడుతుందా! చెప్పు."

"ఆ బాపతువన్నీ డొక్కలో ఎలా కనిపిస్తాయోయ్! బుర్రలో ఉంటాయిగాని."

"పోనీ, బుర్రలో అన్నా ఉన్నాయా అని ? తీరా చూస్తే వీడికి ఎబీసీడీలన్నా రావు, వీడా రచయిత! వీడా కథలు రాసేదీ, కవిత్వం గికేదీ ?"

''తెలుగులో వ్రాయడానికి ఏబీసీడీలు వచ్చి ఉండాలన్నమాట.''

కాదనుకో. కాని, నిన్న మొన్నటిదాకా వాడిసంగతి వచ్చినప్పుడల్లా వాడు వట్టి శుంఠ అనీ, వాడికి రచయిత అయ్యే యోగం లేదనీ నలుగురి లోనూ తిడుతూండే వాళ్ళం గదా...''

''అవును, అయితే... ?"

''మరిప్పుడు అందరూ వాడినో పెద్ద రచయితక్రింద జమకడుతూ, మనల్ని శుంఠలక్రింద లెక్కగడుతుంటే నీకు చీమకుట్టినట్టన్నా లేదన్న మాట.''

''మధ్యలో చీమల గొడవెందుకోయ్. యిదివరలో వాడిరాతలు బాగుండేవి కాదుగనుక తిట్టేవాళ్ళం. కాని, యిప్పుడు బాగానే గీకుతున్నా డటగా ?''

"ఏం బాగో ఏమో. వాడి ధోరణి చూస్తుంటే నాకు వళ్ళు మండు తోంది. మొన్నటి పత్రికలో వాడు రాసింది చదివావా ?"

"చదవలా. అయినా వాడిమీద నీకు మరీ అంత ఆగ్రహమెందు కోయ్ ?"

"ఆగ్రహమా, ఈ క్షణాన వాడు నాకగ్గనపడితే పచ్చడి చేద్దును. లేకపోతే నా గురించి వ్రాయటానికి వాడికెన్ని గుండెలుండాలి ?"

"ఏమిటీ?...నీ గురింగా ?..."

"అవును అక్షరాలా...అందులో నా పేరు లేదనుకో. కాని రాసిం దంతా నా గురించే."

"అందుకేనా అంతకోపం. ఏం రాశాడేం ?"

"నా మీద రాసినందుకు కాదనుకో. నిన్న మొన్నటిదాకా మనతో కలిసి తిరిగి మనచేత తిట్లుతిన్న వీడు యివ్వాళ అమాంతం గొప్ప

వాడయిపోయినట్లు ఫోజులు పెడుతూంటే నాకు వళ్ళు మండుతూంది.''

"అలా ఆగ్రహించుకునేకన్న వాడ్ని మించిపోవటానికి ప్రయత్నం చేయరాదూ ?"

"అందుకేగదా యింత పెందరాళే నీ కోసం వెదుక్కుంటూ రావటం. ఏ చెయ్యమంటావో నువ్వేచెప్పు."

''చెప్పటానికేముంది. నువ్వుకూడా రాయటం మొదలెట్టు. నీ పేరు కూడా మోగటం మొదలెడుతుంది ''

''అది నువ్వు చెప్పాలా ? రాయటమైతే ఎప్పుడో మొదలెట్టాను. కాని అందరూ త్రిప్పి పంపేవాళ్ళేగాని ఒక్కడూ అచ్చేసి చావడయ్యే."

''బాగుంది, నీ రచనలు అచ్చేసి వాళ్ళెందుకు చావాలి ? అచ్చు వెయ్యనివాళ్ళు చావాలను.''

"ఓ ! అదీ పాయింటే. యింతకీ నన్నేం చేయమన్నావు ?"

''చెప్పానుగదా."

"ఏం చెప్పావు ? పనికిరాని సలహాలిచ్చి ఏం లాభం ? ఎంత తన్నుకున్నా ఒకటి సరిగా సాగి చావదయ్యే. ఇంకేం రాసేది...?''

"పోనీ, విమర్శకుడివయిపో !''

"ఉట్టి కెగరలేనే, యింక స్వర్గానికేమెగర గలను."

"దానికీ దీనికీ ఏం సంబంధమోయ్ ? రచయితవు కాలేకపోయినంత మాత్రాన విమర్శకుడివెందుకు కాలేవు ?"

"అయితే నేను విమర్శకుణ్ణవగలనంటావా ?

"నీకేమోయ్ ! ఫస్టు క్లాసయిన విమర్శకుడివయిపోగలవు. అసలు విమర్శ అంటే ఏమిటి ? పొంగేలా పొగడటం లేదా చచ్చేలా తిట్టటం ! అంతేగా ! ఈ రెండింటిలోనూ నీవు అఖండుడివేనాయె!"

"అయినా ఈ రోజుల్లో విమర్శకుల కంతగా పేరులేదు గదా!''

"విమర్శకులకు పేరు లేకపోవడమేమిటోయ్! నీవు బాగా దంచ గలగాలే గానీ, రేపీ పాటికి ఆ శంకరరంగాడు తన రచనలమీద నీ అమూల్యాభిప్రాయాన్ని కోరుతూ సంపుటం సమర్పించుకోడా."

''అలా జరుగుతుందంటావా?''

''అక్షరాలా! కాని, అందుకు దీర్ఘకాల కృషి అవసరం."

"అబ్బే; అలాగయితే లాభంలేదు. నాకంత ఓపిక లేదు. త్వరగా పేరువచ్చే దారిదన్నా చూడు.''

''పోనీ ఒక పనిచెయ్యి. అలా చేశావో నెల తిరగ కుండా నీ పేరు మార్మోగి తీరుతుంది.''

''నీకు పుణ్యముంటుంది, అదేదో త్వరగా చెప్పు. కావాలంటే కాఫీ యిప్పిస్తాను."

''జాగ్రత్తగా విను. ఎవరన్నా మంచి పేరున్న రచయితను చూడు. కవిగాడయితే మరీ మంచిది.''

"రచయిత అయితేనేం! నాకు కవిత్వం అసలు అర్థం కాదు.''

''కవులకున్నంత పేరు రచయితలకు లేదులే. అందువల్ల తప్పని సరిగా కవినే వెదుకు."

"వెదకడం దేనికి. అలాంటివాళ్ళు చాలామందే ఉన్నారుగా."

"అదే పనికిరాదు. యిక్కడే జాగ్రత్తగా ఉండాలి. మనం ఎన్నుకో బోయేవాడు అగ్రశ్రేణివాడయి ఉండాలి."

"ఊఁ, తర్వాత...?"

"ఇంకేం! ఆయన రాసిన పుస్తకం ఒకటి కొను. అందులోంచి కొన్ని కొటేషన్లు తియ్యి. ఆయన కసలు కవిత్వమేరాదను. ఇంతవరకూ

ఆయన రాసిందందా ఉత్త చెత్త అనీ, మంచి దేదన్నా ఉంటే అదికూడా దేనికో ఒకదానికి కాపీయే అనీ ఏకిపారెయ్. నీ వాదాన్ని బాగా సాగదీసి దంచెయ్. పత్రికలో అచ్చయిన తర్వాత నీ పేరు మార్మోగకపోతే నన్నడుగు.''

''సరే రాస్తాను! పంపుతాను. కాని యిలాంటివి అచ్చేసేవాడెవడు?"

''అదేమిటోయ్! పత్రికలకేం తక్కువా. ఎన్నిలేవు! ఫర్వాలేదు. అచ్చయి తీరుతుంది."

"సరే వేస్తారే అనుకో. కాని, ఎవడినో తిడితే నాకు ఒరిగేదేమిటి? ఎవడో ముక్కూ మొహం ఎరగనివాడిని నేనెందుకు తిట్టడం?''

"అందులోనే ఉంది కిటుకంతా. గొప్పవాడిని తిడుతున్నావంటే నలుగురి దృష్టి నీమీద పడి తీరుతుంది. అంతా గొప్పవాడంటున్న వాడిని ఏమీ చాతకానివాడని నీవు బహిరంగంగా చాటుతున్నావంటే అందరికీ తెలీని దేదో నీకు తెలిసి వుంటుందనీ, అందుకే నీవంత ధైర్యంగా తిడుతున్నావనీ, అందరూ కాకపోతే కొందరు బడుద్ధాయిలన్నా అనుకొని తీరుతారు. ఆ విధంగా నీ పేరు...''

"నాకీ కిటుకులేం తెలీవు సుమా. లేక పోతే ఎప్పుడో రాసి వుందును."

"ఇప్పుడు మాత్రం పోయిందేమిటి రాయి."

"ఆలాగే. మరి ఎవర్ని గురించి వ్రాయమంటావు?"

''ఆలోచించు. అదికూడా నేనే చెప్పాలా?"

''... ఆఁ ... గుర్తుకొస్తోంది. కాళిదాసుకు చాలా పేరుందటగా?...''

''ఉంటే... ?''

"ఇంకేం! కాళిదాసుకు కవిత్వం రాదనీ, శాకుంతలం రాసింది వాడు కాదనీ, ఏ షేక్స్పియరో అరవంలో ఓ నాటకం రాస్తే యీ కాళిదాసు గాడు దాన్ని మక్కీకి మక్కీ కాపీకొట్టి శాకుంతలం అని పేరెట్టాడనీ, రాస్తే... ? బాగుంటుం దంటావా... ?"

"ఆహా, బాగానే ఉంటుంది. కాని కొంపదీసి అంతపనీ చేసేవు !''

"ఏం ?''

''ఇంకా నయం. అలా రాశావో తక్షణం నలుగురూకలిసి నిన్ను విశాఖపట్నం పంపే ఏర్పాట్లు చేయగలరు."

''విశాఖపట్నమా ? దేనికి ? యూనివర్శిటీలో కాళిదాసు కవిత్వం మీద రీసర్చి చేయటానికా ?''

"ఆహా !... పిచ్చాసుపత్రిలో రీసర్చి చేయటానికేగాని యింక ఆ ఆలోచన కట్టిపెట్టి యింకెవరన్నా మంచి పేరున్నవాడిని చూడు.''

''సరే, బాగా ఆలోచించి ఎవరో ఒకడ్ని పట్టి, వాడి భరతం పడతాలే.''

''మంచిది. రాసేటప్పుడు మాత్రం జాగ్రత్తగా ఉండు; నెల తిరిగే లోగా నీ పేరు మార్మోగిపోవాలి సుమా."

''అలాగే ... అలాగే."

*　　*　　*　　*

"చూశావుటోయ్ నారాయణా.''

"ఏమిటి ?... ఏమీ కనపడంలేదే."

"ఇంకా నీదాకా రాలేదా. ఈమధ్య నాపేరు తెగ మోగుతుంటేను."

"అలాగా. నే నీ మధ్య పత్రికలు చదవటం లేదులే. అయితే నేను చెప్పిన మంత్రం బాగా పనిచేసిందన్నమాట."

"పని చేయటమా. రైల్లో మందులాడి అజీర్ణ మాత్రల్లా అద్భుతంగా పనిజేస్తేను. నా వ్యాసం అచ్చయిం దగ్గరనుంచి వారం, వారం పత్రికనిండా చర్చలే. అందరూ నా ధైర్యాన్ని మెచ్చుకునేవాళ్లే."

"ఓహో అందాకా వచ్చిందన్నమాట"

"అవును. నాకే ఆశ్చర్యంగా ఉంది సుమా. ఇంతవరకూ నా వ్యాసాన్ని ఖండించే దమ్ము లెవరికీ లేకపోయాయి. అందరూ నన్ను సమర్థిస్తూ, ఆ గజాననరావు కవిత్వాన్ని తూర్పారబట్టే వాళ్ళే."

"అయితే నీవు గజాననరావుమీద పడ్డావన్నమాట. సాహసమే."

"అవును మరి. 'సాహసే లక్ష్మి' అన్నారుగదా పెద్దలు. మనకి డబ్బక్కర్లేదు గనుక 'సాహసే కీర్తి' అనుకొన్నా. ఎటుతిరిగి ఎటు వస్తుందోనని మొదట కొంచెం భయపడ్డాననుకో ; కాని, ఆ గజాననరావు గాడు చచ్చి స్వర్గాని కెళ్ళి చాలాకాల మయిందిగా. అందువల్ల యిప్పుడు నేనేం వ్రాసినా ఆయనెలాగా సమాధానం చెప్పుకోలేడని ఆలోచించే యిలా చేశాను. ఎలా ఉందంటావు?"

"భేష్, మంచిపని చేశావు. కాని, ఆయన అభిమాను లుంటారు జాగ్రత్త."

"అదీ చూద్దాంలే ; పద, అలా పోయి కాస్త కాఫీ త్రాగివద్దాం... అదుగో, ఈ వారం పత్రిక వచ్చినట్లుంది, ఈ వారం చర్చ ఎలావుందో చూద్దాం ఉండు తెస్తాను..."

"... ... ..."

ఇదిగో చూడు. నా వ్యాసాన్ని సమర్థిస్తూ ఈ వారం యిద్దరు ముగ్గురు వ్రాశారు.

"ఎప్పుడూ సమర్థనలే అయితే లాభం లేదు."

"అందాకా రానూవచ్చింది. చూడు, వీడెవడో నా వాదాన్ని ఖండిస్తూ రాసినట్టున్నాడు."

"అయితే చర్చ రసకందాయంలో పడిందన్నమాటే."

"ఆగవోయ్!... చూడు, వీడు ఒక్కొక్క పాయింటే తీసుకుని నా వాదాన్ని ఎలా ఖండిస్తున్నాడో."

"అదీ మంచిదే, ఆ ఖండనల్ని నీవు ముండనం చెయ్యొచ్చు. చర్చ మరి కొంతకాలం సాగదియ్యొచ్చు"

"ఏం సాగదీయటమో. వీడెవడో ఉద్దండపిండంలా గున్నాడు. నా వ్యాసం మొత్తం ప్రతిఖండనకి వీలులేకుండా ఖండించేశాడీ వెధవ."

"అంతబాగా రాశాడా! ఏదీ కొంచెం చదువు చూద్దాం."

"ఏం రాతలెద్దూ వాడి మొహం. వీడికి మర్యాద ఏమీ తెలిసినట్టు లేదు గజరాజును చూసి శునకరాజు మొరగటం సహజమే. అందువల్ల గజరాజు కేం నష్టం... అంటాడు వీడు."

"ఆఁ.... అంత మాటా అన్నాడా?"

"ఆహా...! యీ చివర్న ఏం రాశాడో చూడు! 'పంది బురదనే గానీ పన్నీటిని మెచ్చనట్లు కొందరు ప్రబుద్ధులికి ఉత్తమ కవిత్వం రుచించ దం'టాడు వీడు."

"పర్వాలేదు. నిన్నుద్దేశించి అనలేదుగా."

"అనకపోవడ మేమిటి? ప్రత్యక్షంగా కనిపిస్తుంటేను."

"అయితే యింకేం, వాడి వాదాన్ని ఖండించి, వాడి ఖండనల్ని ముండనంచేస్తూ, తిరుగులేని జవాబు వ్రాసి యీ రోజే పోస్టు చేసెయ్."

"ఏం రాసేది !... వాడే తిరుగులేని జవాబు వ్రాశాడాయె. నాకేం తోచడం లేదు. అయినా వీ డసలు నా వ్యాసం ఎందుకు చదవాలంట... చదివినా జవాబెందుకు వ్రాయాలంట ?... వ్రాసినా, యీ పత్రిక వాడెం దుకు వెయ్యాలంట ?..."

"శాంతించు. అలా వెళ్ళి కాస్త వేడివేడి కాఫీ త్రాగివద్దాం పద. యీలోగా ఏదన్నా ఐడియా తట్టకపోదు."

"ఏం ఐడియాలో. వీటితో యింతకు ముందేమన్నా పేరుంటే అది కాస్తా ఊడ్చుకు పోయింది."

★